

Het Boek Joël en de Laodicese Kerk van de Zevende-dags Adventisten - Nummer Zeventien

Jeff Pippenger

2025-12-23

Nummer Zeventien

Wij sloten het vorige artikel af met een onvoltooide beschouwing over de profetieën van Abram en Paulus, die regel op regel een periode van 430 jaar voortbrengen, samengesteld uit 30 jaar, gevolgd door 400 jaar. Ik veronderstel dat er sommigen zijn in het land der theologie die de 30 jaar wellicht zien als een periode die volgt op 400 jaar, maar wanneer dit in het algemeen wordt behandeld, worden de dertig jaar aan het begin van de periode geplaatst. Is het 400 gevolgd door 30, of 30 gevolgd door 400? Het is dertig gevolgd door vierhonderd, want er zijn vele getuigen om een periode van dertig jaar vast te stellen, verbonden met en gevolgd door een tweede profetische periode.

Jozef was dertig jaar oud toen hij in Genesis 41:46 in dienst van de farao trad. Toen begonnen zeven jaren van overvloed, gevolgd door zeven jaren van hongersnood. Jozef werd, als type van Christus op dertigjarige leeftijd, gevolgd door twee perioden van 2520 dagen. Toen Christus dertig was, volgden twee perioden van 1260, die samen 2520 vormen; wat op zijn beurt verband houdt met zeven tijden over twee koninkrijken.

David was dertig jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde veertig jaar, zoals opgemerkt in 2 Samuël 5:4. David is een type van Christus, en toen Christus dertig jaar oud was, werd Hij gedoopt en vervolgens de woestijn ingedreven voor veertig dagen; en na Zijn opstanding, die door Zijn doop werd getypeerd, bleef Hij veertig dagen en onderwees Hij de discipelen persoonlijk. Aan het kruis werd de verwoesting van Jeruzalem in barmhartigheid veertig jaar uitgesteld, parallel aan de veertig jaren van sterven in de woestijn aan het begin van hun verbondsgeschiedenis.

Ezechiël was dertig jaar oud toen hij in Ezechiël 1:1 geroepen werd om profeet te zijn. Ik zal nu geen tijd nemen om in te gaan op de periode die volgde op Ezechiëls dertigste jaar, maar ik zal een korte AI-samenvatting invoegen van vaststaande feiten over de duur van zijn bediening. “De profetieën van Ezechiël behoren tot de nauwkeurigst gedateerde in het Oude Testament; door het hele boek heen worden 13 specifieke data gegeven. Deze worden alle berekend vanaf het jaar van Jojachins ballingschap (597 v.Chr. als jaar 1), wat een duidelijk chronologisch kader verschaft dat zich uitstrekt over ongeveer 22 jaar.”

Jezus was dertig jaar oud toen Hij werd gedoopt, en vervolgens bevestigde Hij het verbond met velen, gedurende één week.

De antichrist wordt profetisch bestuurd door het patroon van Christus, en evenals Christus dertig jaar lang werd voorbereid om Zijn werk als Hemelse Hogepriester op Zich te nemen, liep de voor de antichrist geïdentificeerde profetische periode van dertig jaar voorbereiding vanaf de

verwijdering van het „dagelijks” in 508 tot aan 538, toen het pausdom werd bekleed met macht als een vervalste hogepriester; evenals Christus bij Zijn doop met kracht werd gezalfd, want de 1260 jaren van de pauselijke duisternis zouden parallel lopen met Christus’ 1260 dagen van zuiver licht vanaf Zijn doop tot aan het kruis, wat overeenkomt met de dodelijke wond van het pausdom in 1798.

Geen van deze voorgaande tweevoudige perioden, die met een periode van dertig jaar beginnen, gaat vooraf aan Abrams eerste stap in zijn drieledige verbondsproces. Daarom is dat van Abram het eerst vermeld, al kon het pas zo zijn nadat het door Paulus’ tweede getuigenis was bevestigd. Toen Paulus deze woorden schreef, werd de profetie van 400 jaar tot een profetie van 430 jaar, waarin de eerste 30 jaar van de laatste tijdsperiode zijn afgezonderd.

Ik houd staande, op grond van het karakter van Christus, voorgesteld als de Alfa en de Omega, dat in het verbondsproces van de honderd vierenveertigduizend, die de omega zijn van Abrams en Paulus’ tweevoudige profetie van dertig jaar—gevolgd door vierhonderd jaar—haar tegenhanger moet hebben in de omega van de verbondsgeschiedenis, hetgeen de geschiedenis is van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Een periode van dertig jaar, gevolgd door een andere, onderscheiden periode, moet vervuld worden op een wijze die geen tijd toepast, maar Abrams fundamentele profetie van 430 jaar vervult. Het zou goed zijn indien u die voorgaande uitspraak nogmaals las en vervolgens tot dit punt terugkeerde en verderging.

Jezus, Jozef, David en Ezechiël waren allen dertig jaar in voorbereiding op een werk dat Gods volk in de laatste dagen zou typeren. Ezechiël, de profeet; Jozef, als type van Christus, de priester; en David, de koning. Vier symbolen, maar een van de symbolen die de hemelse Hogepriester vertegenwoordigen, heeft een menselijke en goddelijke vertegenwoordiger. Deze vier getuigen stemmen allen overeen met Abrams dertig jaar, gevolgd door een profetische periode.

De antichrist was dertig jaar in voorbereiding, daarna werd zij gedurende 1260 jaar bekrachtigd, totdat zij in 1798 haar eerste dood ontving. Zij is het symbool van de tweede dood, want zij sterft opnieuw wanneer de genadetijd sluit. De tweede dood is de eeuwige dood. Wij dienen een opgestane Heiland, want Christus stierf niet voor de eeuwigheid; Hij stierf niet de tweede dood. Wanneer de dodelijke wond van het pausdom genezen is, duidt Openbaring dertien aan dat zij opnieuw zal heersen gedurende 42 maanden, hetgeen een profetische periode vertegenwoordigt, zonder een element van tijd.

Wanneer zij bij de zondagswet wordt opgewekt, bestaat het leger dat zich tegen haar werk verzet uit hen die werden opgewekt aan het einde van de drieënhalve dagen van Openbaring elf. Twee opgewekte machten, die beide banieren zijn, de ene van de sabbat van de zevende dag en de andere van de zon, worden het richtpunt voor de gehele wereld, terwijl de mensheid haar uiteindelijke keuze maakt voor leven of dood.

Bij de zondagswet zal de antichrist, die ook het beest is, de drievoudige verbintenis van de draak, haarzelf (het beest) en de valse profeet vertegenwoordigen. Die drie machten zullen zich verenigen tegen Gods kerk, die verheven moet worden boven alle bergen. Gods triomferende kerk is dertig jaar in voorbereiding, niet dertig letterlijke jaren, maar een vastgestelde profetische periode

waaraan dertig verbonden is, en die nog steeds van kracht is als profetie na het bevel in 1844, waarmee werd aangeduid dat de toepassing van profetische tijd niet langer geldig was. Het is eenvoudig te zien dat de dertig jaar een periode van voorbereiding vertegenwoordigt voor profeet, priester en koning, die als de triomferende kerk het koninkrijk der heerlijkheid zullen vertegenwoordigen. De vier getuigen van Ezechiël, Christus, Jozef en David vertegenwoordigen het gezag van Gods koninkrijk in dezelfde tijdsperiode waarin het pausdom en de drievoudige verbintenis de wereld naar Armageddon leiden.

De triomferende kerk wordt verheven bij de zondagswet in de Verenigde Staten, en volgens het getuigenis van het Oude en Nieuwe Testament zal het verbondsvolk, dat de honderdvierenveertigduizend is, een koninkrijk van priesters worden.

Ook gij, als levende stenen, wordt opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. 1 Petrus 2:5.

De priesters moesten dertig jaar oud zijn wanneer zij hun dienst in de tempel begonnen; daarom is er een tijdsperiode vóór de zondagswet waarin een priesterschap wordt voorbereid om te dienen als het eerstelings-schooffer. De priesters, die de honderdvierenveertigduizend zijn, worden voorgesteld als Leviëten in het reinigingsproces dat door de Boodschapper van het Verbond wordt volbracht. Er is een profetische periode die leidt tot de zondagswet, waarin een reinigingsproces een geheiligde bediening voorbereidt voor de periode van de late regen. De voorbereiding eindigt bij de zondagswet, zodat de periode van dertig de voorbereiding van de priesters vertegenwoordigt en aldus overeenkomt met de vereiste leeftijd voor een priester. Christus begon als Hogepriester Zijn bediening op dertigjarige leeftijd, en omdat Jozef een type van Christus is, begon ook hij zijn dienst op dertigjarige leeftijd. De valse Christus kende dertig jaar van voorbereiding, zodat wij drie getuigen hebben dat een periode van dertig jaar de voorbereiding van een priesterschap vertegenwoordigt.

„De grote, nabij zijnde beproeving zal hen uitzuiveren die God niet heeft aangesteld, en Hij zal een zuivere, waarachtige, geheiligde bediening gereed hebben voor de late regen.” Selected Messages, boek 3, 385.

Zuster White leert rechtstreeks dat, telkens wanneer de kerk zuiver is, de Geest der Profetie werkzaam is. Wanneer de grote kwestie het onkruid uitwiedt, zult u een geheiligde bediening hebben, samengesteld uit Jezus en Jozef de priester, die zowel goddelijk als menselijk is, Jezus en Ezechiël de profeet, Jezus en David de koning. Degenen die gedurende een periode die door dertig jaar wordt gelymboliseerd, worden voorbereid, behoren tot de honderdvierenveertigduizend en worden voorgesteld als profeten, priesters en koningen. Al deze drie mensen zijn bijbelse symbolen van Christus' werk als profeet, priester en koning, zodat het getal dertig ons in staat stelt af te leiden dat in elk van deze drie categorieën, die worden voortgebracht door bijbelse symbolen die gedurende dertig jaar werden voorbereid, wanneer zij met Christus worden samengebracht, de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid vertegenwoordigen. Zo worden die priesters die gedurende de symbolische periode van dertig jaar worden voorbereid, voorgesteld als het banier van goddelijkheid verenigd met menselijkheid.

De 42 maanden van het laatste pauselijke bloedbad vinden plaats terwijl Christus gedurende 42 maanden onder de mensen wandelt in de persoon van Zijn discipelen. Tweeënveertig maanden van slavernij en onderdrukking, eindigend met bevrijding, zoals uitgebeeld door de 430 jaar van Abrams tweeledige profetie. Abrams vierhonderd jaar eindigt bij de verlossing aan de Rode Zee, wat een klassieke bijbelse illustratie is van het sluiten van de genadetijd, aan het einde van de symbolische 42 maanden van de paus.

De tweeënveertig maanden vertegenwoordigen de tijd van beproeving vanaf de zondagswet in de Verenigde Staten totdat de genadetijd voor de mens wordt afgesloten. Toch bevestigt Christus in die 42 maanden, volgend op een dertigjarige periode van voorbereiding, het verbond in de persoon van het overblijfsel. De antichristelijke vervalsing van de priester komt aan zijn uiteindelijke einde, juist daar waar Christus in Zijn lijn stierf, hetgeen precies daar is waar Farao, koning van Egypte, in zijn lijn stierf. Op de berg Karmel werden de profeten van Baäl gedood, waarmee de dood van de valse profeet bij de zondagswet wordt aangeduid. Bij de zondagswet hebt u een valse profeet die dan wordt gedood, de draak voorgesteld door Farao, en het beest voorgesteld door het pausdom. Deze worden allen bij de zondagswet voorgesteld in conflict met Gods priesters, koningen en profeten. De kerk wordt vlak vóór de zondagswet gezuiverd en de gave van profetie wordt hersteld — juist daar waar de valse profeet sterft. Vanaf dat moment gaat de strijd over de ware of valse profetische boodschap.

De symbolische periode van 30 jaar stelt een periode voor die aan de zondagswet voorafgaat. De periode is een voorbereidingstijd voor de priesters, want Christus is in alle dingen hun voorbeeld, want dezen zijn het die het Lam volgen. Binnen de eerste 30 jaar van Abrams profetie werd het verbond opgericht, waarmee wordt aangeduid dat, wat de voorbereidingstijd voor de priesters ook voorstelt, zij de periode is waarin de Heere Zijn verbond met de honderd vierenveertigduizend vernieuwt, zoals getypeerd door de alpha-geschiedenis van Abram. Die periode is een voorbereidingstijd voor de priesters die bij de zondagswet, op dertigjarige leeftijd, beginnen te dienen, wanneer zij met de Heilige Geest worden gezalfd zoals Christus bij Zijn doop. Nog een andere waarheid die uit de alpha-geschiedenis van Abram kan worden afgeleid, is dat, wat de periode die tot de zondagswet leidt ook voorstelt, zij van ingrijpende betekenis moet zijn, want de omega is altijd krachtiger dan de alpha. De zondagswet is de omega, voorgesteld door 22 oktober 1844, het kruis, het Pascha in Egypte, enzovoort.

De zondagswet vertegenwoordigt het einde van de periode die door de dertigjarige periode werd voorgesteld. Zij is voorafgeschaduwd door vrijwel ieder belangrijk verlossingsverhaal, en zij vormt tevens het einde van de verbondsgeschiedenis van een uitverkoren volk die met Abram begon. Gezien zulk een profetisch gewicht aan bewijsmateriaal betreffende het einde van de periode, en het ernstige doel van de periode zelf, wat zou dan het beginpunt zijn?

Er is een profetische periode, voorgesteld door dertig jaar, die op grond van een menigte van getuigen eindigt bij de zondagswet. Op dat punt volgt er een periode die door verschillende numerieke waarden wordt voorgesteld, en elk van die perioden brengt het getuigenis naar voren van een lijn van profetische geschiedenis die op de zondagswet volgt. Sommige van die perioden stellen de innerlijke lijn van de kerkgeschiedenis voor, en andere de uiterlijke lijn van de wereld

die optrekt naar Armageddon.

Het is waarschijnlijk goed ons op dit punt eraan te herinneren dat wij de toepassing van welke tijdsprofetieën in de laatste dagen ook verwerpen in de zin dat zij enige identificeerbare data zouden vertegenwoordigen, totdat dag en uur aan het einde van de plagen worden aangekondigd. Ik zal Daniël hoofdstuk twaalf gebruiken om mijn standpunt te illustreren dat profetische tijd niet langer wordt toegepast. In hoofdstuk twaalf zijn er drie verzen die profetische tijd aanduiden.

En ik hoorde de man, met linnen bekleed, die boven de wateren van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem die leeft tot in eeuwigheid, dat het zal zijn voor een tijd, tijden en een helft; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. Daniël 12:7.

En vanaf de tijd dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderdnegentig dagen zijn. Daniël 12:11.

Zalig is hij die verwacht en komt tot de duizend driehonderdvijfendertig dagen. Daniël 12:12.

De Millerieten hadden het juiste begrip van elk van deze drie verzen. Deze drie profetieën behoren tot de waarheden die de grondslagen vertegenwoordigen. Toch was het Milleritische begrip van deze verzen gebaseerd op de toepassing van het dag-voor-een-jaarbeginsel. Aangezien „de tijd niet meer is”, moeten deze verzen een andere toepassing hebben, want al de profetieën spreken over de tijdsperiode van de late regen. Deze verzen moeten een begrip hebben dat op de late regen betrekking heeft en waarbij tijd niet wordt gebruikt om een boodschap te vormen, en dat niet in strijd is met het Milleritische begrip van de verzen. De juiste Milleritische opvatting van het middelste vers van de drie verzen, (vers elf), is dat het een tweevoudige periode voorstelt, die begint met een periode van dertig jaar, gevolgd door 1260 jaar. Vers elf duidt op de periode van dertig jaar die aan de zondagwet voorafgaat, zoals voorgesteld door het oprichten van de gruwel der verwoesting.

Daniël twaalf is het hoofdstuk in Gods Woord dat het reinigingsproces van Gods volk uiteenzet, dat plaatsvindt in de laatste dagen, ten tijde van het einde, wanneer een profetie uit het boek Daniël wordt ontzegd. In vers elf vinden wij een profetie die de pioniers terecht hebben verstaan als een periode van dertig jaar die voert naar een periode van 1260 jaar. In hoofdstuk twaalf zijn de drie profetieën van de verzen zeven, elf en twaalf alle verzegeld tot de tijd van het einde. In de tijd van het einde moeten die drie profetieën worden ontzegd, want Gods Woord faalt nooit. In juist dat hoofdstuk wordt de duidelijkste voorstelling van de sluiting van de menselijke genadetijd in de Bijbel gegeven; daarom duidt hoofdstuk twaalf zeer zeker, en meer in het bijzonder, veeleer het einde van het adventisme aan dan het begin van het adventisme.

Drie profetieën in Daniël twaalf werden verzegeld in juist die Schriftpassage waarin het verzegelen en het ontzeggen zijn primaire profetische definitie vindt. Die drie profetieën worden ontzegd in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend, want Alfa en Omega illustreert altijd het einde van een zaak samen met het begin van die zaak. Wat in de drie profetische tijdsperioden van

hoofdstuk twaalf wordt ontzegeld, vertegenwoordigt de uiteindelijke ontzegeling van Gods profetische Woord. Die ontzegeling wordt voorgesteld in Openbaring hoofdstuk één, wanneer de Openbaring van Jezus Christus wordt ontzegeld, vlak vóór het einde van de genadetijd. Vers elf van Daniël twaalf is het tegenbeeld van Abrams en Paulus' eerste voorstelling van een tweevoudige profetie die begon met een periode van dertig jaar.

De drie profetieën in Daniël twaalf zijn symbolische perioden die in de laatste eindtijd worden ontzegeld, en het ontzegelen leidt tot de uiteindelijke reiniging van Gods volk. De eerste van die drie profetieën wordt door Christus Zelf gegeven, en wanneer Hij de profetie uiteenzet, staat Hij op het water, gekleed in linnen, waarbij Hij het einde aanwijst van een profetische periode die wordt voorgesteld als 1260 jaar, en het einde van die periode bepaalt als het einde van de verstrooiing van de macht van Gods volk. Gods volk in de laatste dagen zijn de honderd vierenveertigduizend, en zij zijn verstrooid geweest.

Christus staat niet alleen op het water en beantwoordt een vraag; de vraag begint met de woorden „Hoe lang?“. „Hoe lang?“ is een profetisch symbool dat ook aan Jezus wordt gesteld wanneer in vers dertien van Daniël acht de vraag wordt gesteld: „Hoe lang?“.

En iemand zei tot de man, bekleed met linnen, die boven de wateren van de rivier was: Hoe lang zal het duren tot het einde van deze wonderen?

En ik hoorde de man, bekleed met linnen, die zich boven de wateren van de rivier bevond, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. Daniël 12:6, 7.

De vraag die aan Jezus wordt voorgelegd, voorgesteld als de man in linnen, in het visioen bij de rivier de Hiddekel, luidt: „Hoe lang zal het zijn tot het einde van deze wonderen?“, en in het visioen bij de rivier de Ulai wordt aan Jezus, voorgesteld als Palmoni (die zekere heilige), gevraagd: „Hoe lang zal het visioen aangaande het dagelijks offer, en de overtreding der verwoesting, duren, om zowel het heiligdom als het heil aan vertreding prijs te geven?“

Zuster White verklaart dat de visioenen die Daniël aan de oevers van de grote rivieren van Sinear ontving, thans in vervulling zijn, en in verband met beide riviervisioenen wordt aan Jezus de profetische ‘vraag’ gesteld, die steeds de zondagswet als het ‘antwoord’ voortbrengt. Toch worden beide antwoorden gepresenteerd binnen de context van profetische tijd, die in 1844 eindigde. De pioniers hebben het antwoord op de vraag van hoofdstuk acht en het visioen van de rivier de Ulai terecht geïdentificeerd, en zij begrepen dat 1798 het moment was waarop de verstrooiing van de macht van Gods volk eindigde. Maar na 1844, toen de ‘tijdstoepassing’ van Gods profetische Woord eindigde, herneemt de profetische vraag “Hoe lang?“ het inzicht van de pioniers als ‘tot 2300 dagen; dan zal het heiligdom worden gereinigd bij de spoedig komende zondagswet’ en zullen “alle” “wonderen” in Daniël's laatste visioen volbracht zijn, wanneer de verstrooiing van het heilige volk gedurende drieënhalve symbolische dagen ten einde loopt.

Het visioen aan de rivier de Hiddekel in de laatste drie hoofdstukken van Daniël en het visioen aan de rivier de Ulai in de hoofdstukken zeven tot en met negen worden door Zuster White aangeduid als de „grote rivieren van Sinear”. Alle historische en bijbelse geleerden erkennen dat er slechts twee rivieren zijn, en dat beide grote rivieren zijn, die met Sinear in verband worden gebracht. Die twee rivieren zijn de Tigris (Hiddekel) en de Eufraat. De rivier de Ulai is niet de Eufraat van Sinear; zij is een klein, door mensen aangelegd kanaal in Perzië, niet in Sinear. De rivier de Ulai in het visioen dat het fundament en de centrale pijler van het adventisme bevat, bevindt zich niet in Sinear, en toch duidt de profetes de Ulai aan als de Eufraat, een van de grote rivieren van Sinear.

Het visioen van de Hiddekel stelt de uiterlijke geschiedenis voor van de draak, het beest en de valse profeet, die de wereld naar Armageddon voeren; en het visioen van de Ulai beeldt het werk van Christus uit in het verenigen van Zijn Goddelijkheid met de menselijkheid van de mens. Profetisch gebruikt de inspiratie de rivier de Ulai als een tweede getuige, samen met de rivier de Eufraat, om het werk te identificeren dat door Christus wordt volbracht in het verenigen van Zijn Goddelijkheid met de menselijkheid.

De Eufraat en de Tigris vonden beide hun oorsprong in Eden en lopen door de gehele lengte van de verbondsgeschiedenis. Wanneer zij op 22 oktober 1844 samenvloeien in de centrale pijler van het Adventisme, wordt de Eufraat verenigd met het door mensenhanden gegraven kanaal van Ulai om de vereniging van de Godheid met de mensheid uit te beelden, die tot stand wordt gebracht door de oefening van geloof in hen die worden voorgesteld als de honderd vierenveertigduizend. De Ulai stelt een beproeving voor met betrekking tot het gezag van Gods profetische Woord, want zij plaatst het gezag van Ellen White, die de Perzische rivier Ulai identificeert als een van de grote rivieren van Sinear, in tegenspraak met de deskundigen van de wereld.

Het symbool van de rivier de Ulai vertegenwoordigt een beproeving aangaande het woord van de mens of het Woord van God. Hebben mensen gelijk, of zijn de woorden die door Zuster White zijn uiteengezet, juist? Vertegenwoordigt de rivier de Ulai één enkele rivier in Perzië, of vertegenwoordigt zij een profetische rivier die bestaat uit wateren uit Eden vermengd met wateren van mensen?

Er kunnen vele oplossingen voor dit door mij opgeworpen dilemma zijn, maar ik zal enkele gedachten uiteenzetten, opdat u mijn punt inziet. Hebben de wereldse historici en theologen gelijk en heeft zuster White ongelijk? Niemand betwist dat de „grote rivieren van Sinear” de Tigris en de Eufraat zijn. Dus, wanneer zuster White de rivier de Ulai in Perzië aanduidt als een grote rivier van Sinear, is zij dan een valse profeet? Of is zij een ware profeet, die een vergissing heeft gemaakt? Hoeveel vergissingen kan een ware profeet maken voordat hij de grens overschrijdt en een valse profeet wordt? Of hebben de historici ongelijk? Of heeft zij in werkelijkheid gelijk? Of hebben de historici en zuster White beiden gelijk? Ik heb dit dilemma opgeworpen met het doel de verklaring van het dilemma te gebruiken als een aanvullend punt met betrekking tot de man in linnen klederen, die boven de rivier staat en aan wie in zowel het visioen van de Hiddekel als van de Ulai-rivier wordt gevraagd: „Hoe lang?”

In Daniël, hoofdstuk acht, bevindt Daniël zich in Susa, in Perzië, en Susa ligt aan de rivier de Ulai, die vanwege de landbouwindustrie zowel de natuurlijke rivier alsook een reeks door mensen aangelegde aquaducten omvat. Terwijl de Ulai nog eens ongeveer honderdvijftig mijl verder stroomt, komt zij uit bij de samenvloeiing van de rivieren de Tigris en de Eufraat. De Tigris en de Eufraat, die in Eden ontsprongen, verenigen zich uiteindelijk, en wanneer zij samenvloeien, sluit ook de rivier de Ulai uit Perzië zich op hetzelfde punt aan. Wanneer de rivier de Ulai het moerassysteem van de Tigris bereikt bij de samenvloeiing van de Tigris en de Eufraat, wordt de Ulai deel van het water dat de grote rivieren van Sinear vormt. De geschiedschrijvers hebben gelijk, en zuster White eveneens.

Wanneer zuster White het visioen van de Ulai in hoofdstuk acht identificeert, duidt zij daarmee een rivier aan die bekendstaat om haar door mensen aangelegde aquaductstelsel dat de rivieren de Tigris en de Eufraat met elkaar verbindt, welke twee perioden van 2520 jaar vertegenwoordigen, die in 1798 en 1844 ten einde kwamen.

Een oude naam voor de Tigris is de Hiddekel, en in relatie tot de Eufraat zijn beide rivieren profetisch uitdrukkelijk gelokaliseerd als verbonden met Assyrië en Babylon, die eveneens worden aangeduid als twee leeuwen die Gods schapen moesten kastijden. Die twee verwoestende machten waren voorafschaduwingen van de twee verwoestende machten van het heidense Rome en het pauselijke Rome, die symbolen zijn van een man en een vrouw, of van een kerk en een staat. Het heidense Rome was de man die het staatsbestel vertegenwoordigde, en het pauselijke Rome is de onreine vrouw van het kerkbestel. Assyrië was de man en Babylon de vrouw in hun profetische verhouding, waarmee de Tigris als de man en de Eufraat als de vrouw worden aangeduid.

De rivier de Tigris is de rivier van staatskunde die reikte tot 1798, en de Eufraat van kerkelijke staatskunde reikte tot 1844. De Eufraat moest tot 1844 reiken, want de boodschap van 1844 ging over Babylon (de Eufraat), dat in 1844 opnieuw viel. Toen de Eufraat in 1844 een waterval voortbracht, vermengde de rivier de Ulai, die zich eveneens als een symbool van menselijke werken bij de samenvloeiing had gevoegd, haar water met dat van de andere rivier. De rivier van de staatskunde werd in 1798 afgedamd, toen het burgerlijk gezag aan de pauselijke macht werd ontnomen. In datzelfde jaar beginnen de Verenigde Staten te heersen als het beest uit de aarde en als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. De rivier de Tigris wordt in 1798 afgedamd, precies op de plaats waar de staat uiteindelijk de gehele wereld ertoe zal dwingen de dam af te breken, die nu de vloed van pauselijke vervolging tegenhoudt, welke op het punt staan als een allesverzengende vloed over de wereld heen te spoelen. Die muur, of dam, is de scheidsmuur tussen kerk en staat.

In 1844 duiden zowel de Eufraat als de Ulai de boodschap van 1844 aan als de val van Babylon, en tevens als juist het werk dat Christus in 1844 begon, toen Hij, als de Boodschapper van het Verbond, de wateren van Babylon en menselijke werken uit een volk zuiverde dat Zijn heiligdom zou binnengaan—een volk dat gereinigd moest worden voordat het het Allerheiligste binnenging. De uiteindelijke reiniging van dat volk werd volbracht met de regen die werd uitgestort onder de boodschap van de Middernachtsroep, en die regendruppels van de boodschap van de Middernachtsroep werden gedistilleerd uit de wateren van de Tigris, zoals de Millerieten het

pauselijke Rome en 1798 identificeerden, en zoals zij de val van Babylon identificeerden en gereinigd werden vóór de gesloten deur door de boodschap, of, zo zou men kunnen zeggen—gereinigd door de regen die voortkwam uit de gedistilleerde wateren van de rivieren de Ulai, de Tigris en de Eufraat, toen zij de boodschap van Daniël 8:14 verkondigden en de boodschap van de Middernachtsroep vervulden voorafgaand aan de opening van de antitypische Grote Verzoendag.

Wanneer Christus in vers zeven van hoofdstuk twaalf van Daniël op de wateren van de Hiddekel staat, staat Hij op de wateren van de Tigris, de wateren van staatsmanschap in het visioen dat de laatste bewegingen van menselijk staatsmanschap schetst die leiden tot het einde van de genadetijd. Hij staat daar om de vraag van het vorige vers te beantwoorden, evenals in het visioen van de rivier de Ulai, waar de man in linnen, die daar Palmoni is, de Wonderbare Tellenaar, een antwoord geeft op een vraag uit het vorige vers. In beide gevallen is de dialoog een hemelse dialoog tussen engelen en Christus, en in beide gevallen luidt de vraag: “Hoe lang?”

Het antwoord luidt: tot 2300 dagen; in hoofdstuk acht en hoofdstuk twaalf is het „een tijd, tijden en een halve”. Het antwoord wordt verstaan als 2300 jaren en 1260 jaren, maar in 1844 legde God een verbod op aan de toepassing van tijd binnen de profetische boodschap, want de tijd is niet meer. Wat is het antwoord van Palmoni, de Man met linnen bekleed, voor Zijn laatste generatie? De vraag „Hoe lang?” is op grond van vele getuigen aangetoond om de zondagswet aan te wijzen als het antwoord op die vraag; wordt dan het heiligdom gereinigd bij de zondagswet, en worden „al deze wonderen” voleindigd bij de zondagswet? Wat zijn de „wonderen” die bij de zondagswet voleindigd worden, en wanneer zijn die „wonderen” begonnen?

Toen keek ik, Daniël, toe, en zie, daar stonden twee anderen, de één aan deze zijde van de oever van de rivier, en de ander aan gene zijde van de oever van de rivier. En de één zei tot de man, bekleed met linnen, die boven de wateren van de rivier was: Hoe lang zal het zijn tot het einde van deze wonderen?

En ik hoorde de man, bekleed met linnen, die boven de wateren van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zal zijn voor een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen volbracht zijn. Daniël 12:5–7.

De symbolische vraag „Hoe lang?” markeert de zondagswet, en de engel vroeg niet wanneer de zondagswet zou zijn, maar wanneer het einde van de wonderen zou zijn. De „wonderen” eindigen bij de zondagswet; wat zijn dan de wonderen die tot de zondagswet leiden? Of, om meer specifiek te zijn: wat zijn de „wonderen” die worden voorgesteld in het visioen dat bij de Hiddekel werd gegeven, zoals weergegeven in de hoofdstukken tien tot en met twaalf? Als wij kunnen vaststellen wat de „wonderen” zijn, kunnen wij wellicht ontdekken wanneer de „wonderen” beginnen. In Daniël tien geeft Gabriël uitdrukkelijk aan wat zijn bedoeling was in zijn omgang met Daniël tijdens het visioen.

Nu ben ik gekomen om u inzicht te geven in wat uw volk in de laatste dagen zal overkomen; want het gezicht is nog voor vele dagen. Daniël 10:14.

Gabriël kwam om Gods volk te doen verstaan wat hun in de laatste dagen zal overkomen. Te veronderstellen dat de profetieën in Daniël twaalf door de Millerieten juist werden begrepen, maar die erkenning vervolgens te gebruiken om de toepassing van het hoofdstuk op de laatste dagen te ontkennen, is Gabriëls uitdrukkelijk vermelde doel tenietdoen. Zodra Gabriël het profetische verhaal aanvangt in vers één van hoofdstuk elf en dit voortzet tot en met het derde vers van hoofdstuk twaalf, is de voorgestelde geschiedenis de uiterlijke profetische bijzonderheden van de wijze waarop de draak, het beest en de valse profeet de wereld naar Armageddon voeren. Binnen het hoofdstuk bevinden zich passages die beschrijven hoe Gods volk wordt vervolgd, maar de geschiedenis van hoofdstuk elf is in de eerste plaats een uiterlijke openbaring. Dit betekent dat hoofdstuk tien en hoofdstuk twaalf een alfa en een omega binnen Daniëls laatste visioen vertegenwoordigen, want in tegenstelling tot hoofdstuk elf beschrijven zij beide een innerlijke boodschap die de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend aanduidt. Het middelste hoofdstuk is de opstand van de mensheid zoals voorgesteld door de koning van het noorden, de paus van Rome, en het alfa-hoofdstuk tien, tezamen met het omega-hoofdstuk twaalf, duiden de innerlijke ervaring van de honderdvierenveertigduizend in de laatste dagen aan. Alle drie de hoofdstukken voeren naar het sluiten van de genadetijd; het alfa-hoofdstuk begint met de vreze Gods die twee klassen van aanbidders scheidt, en tegen het einde van het hoofdstuk wordt Daniël een verdubbeling van kracht gegeven, waarmee de boodschappen van de eerste en de tweede engel worden aangeduid. Hoofdstuk twaalf is het omega-hoofdstuk en het duidt de oordeelsboodschap van de derde engel aan.

Hoofdstuk elf beschrijft de opstand van de mensheid vanaf de verwoesting van Jeruzalem tot aan het einde van de genadetijd, hetgeen volgens Zuster White een illustratie is van de sluiting van de genadetijd aan het einde van de wereld. Daniël elf begint bij de verwoesting van Jeruzalem, want Daniël is een van hen die bij de drievoudige verwoesting van Jeruzalem naar Babylon werden weggevoerd, welke een voorafbeelding was van de verwoesting van diezelfde stad in 70 n.Chr., en vervolgens opnieuw in de laatste dagen, zoals voorgesteld door de wereld.

Twee letterlijke verwoestingen van Jeruzalem die plaatsvonden op dezelfde dag van het jaar, zeshonderdvijfenzestig jaar van elkaar gescheiden. Die twee verwoestingen betroffen de stad waar de Ark zich behoorde te bevinden. Silo bezat dezelfde profetische kenmerken en vertegenwoordigt de eerste verwoesting van een stad waar Gods tegenwoordigheid gevestigd was, of gevestigd behoorde te zijn. Wanneer Zuster White de verwoesting van Jeruzalem gebruikt als een symbool van de verwoesting der laatste dagen, geeft zij commentaar op Christus' rede over de verwoesting van Jeruzalem.

Silo, de verwoesting van Jeruzalem onder Nebukadnezar en Titus, zijn drie getuigen van de laatste dagen, zoals voorgesteld door de verwoesting van Gods stad. Silo is de boodschap van de eerste engel, die leert God te vrezen, iets wat Eli niet deed, en Hem heerlijkheid te geven, iets wat Eli niet deed, want het uur van Zijn oordeel is gekomen. De boodschap van de tweede engel is waar wij een verdubbeling aantreffen, voorgesteld door Nebukadnezar en Titus. De derde verwoesting van Jeruzalem, in de laatste dagen, is bij het sluiten van de genadetijd, hetgeen het einde van het oordeel is.

Hoofdstuk elf vormt de uiterlijke geschiedenis van de boodschappen van de drie engelen. Het is ingeklemd tussen het visioen van afscheiding in hoofdstuk tien en drie bekrachtigende aanrakingen die plaatsvinden op de tweeëntwintigste dag van Daniëls visioen. Dit betekent dat hoofdstuk twaalf eveneens zal handelen over het innerlijke verhaal van wat Gods volk in de laatste dagen overkomt. Het betekent ook dat het licht in hoofdstuk twaalf tweeëntwintigmaal helderder is dan het licht in hoofdstuk tien.

In het gezicht van de Ulai werd ook aan Christus gevraagd: „Hoe lang?” De voorafgaande twaalf verzen die tot de vraag in vers dertien leiden, duiden uiterlijke profetische geschiedenis aan die belangrijke bijzonderheden vertegenwoordigt aangaande de machten van de bijbelse profetie. Die twaalf verzen herhaalden en breidden eenvoudigweg de geschiedenis uit die in hoofdstuk zeven wordt voorgesteld. De profetische geschiedenis die in die verzen wordt uiteengezet, wordt in hoofdstuk elf herhaald en verder uitgebreid, beginnend in de tijd van de Meden en Perzen. De laatste helft van hoofdstuk acht en geheel hoofdstuk negen vormen de voorstelling van Gods volk van de laatste dagen door de profeet Daniël. Het gezicht van de profetische geschiedenis dat in het gezicht van de rivieren van de Ulai in drie hoofdstukken wordt gevonden, samen met de voorstelling van Gods volk in die hoofdstukken door Daniëls omgang met Gabriël, is de alfa tot de omega van hoofdstukken tien tot en met twaalf.

Omdat de Hiddekel de omega is en de Ulai de alpha, is de macht die wordt voorgesteld door het licht dat in hoofdstuk twaalf wordt ontzegd, wanneer de tijd van het einde is bereikt, tweeëntwintig maal helderder dan het visioen dat de centrale pijler en grondslag van het adventisme is. Aangezien dit zo is, wordt het licht van Daniëls laatste visioen rechtstreeks geïdentificeerd als licht dat verbonden is met Gods volk in de laatste dagen. Wanneer de engel aan de in linnen geklede man vraagt: „Hoe lang?” tot het einde van deze wonderen, dan zijn de wonderen degenen die stralen als de sterren, voor eeuwig en altoos, zoals Abrams verbondsgeschiedenis weerklinkt van een bevel aan Abram om naar de sterren te zien. De wonderen in Daniël twaalf zijn de verandering van menselijke wezens tot het banier van de honderd-vierenveertigduizend.

In een eerder punt hebben wij vastgesteld dat vers elf van Daniël twaalf een profetische periode aanduidt die uit twee perioden bestaat, waarvan de eerste dertig jaar omvat. Om de juiste nadruk op vers elf te leggen, ben ik naar vers zeven gegaan, om Christus' directe betrokkenheid te tonen bij de wonderen die Hij onder Zijn volk in de laatste dagen tot stand brengt.

Wanneer ik terugkeer naar vers elf, wil ik u eraan herinneren dat hoofdstuk twaalf door Gabriël rechtstreeks de „laatste dagen” wordt genoemd. In de dagen van de honderd vierenveertigduizend, de dagen waarin zij verzegeld worden en in verbond met God treden, zal er volgens het boek Daniël een boodschap ontzegd worden die zal aanzwellen tot een luide roep. Die boodschap wordt in hoofdstuk twaalf voorgesteld door drie onderscheiden profetische perioden, die reeds door de Millerieten zijn omschreven en daarna door de Geest der Profetie zijn bekrachtigd. Die drie perioden stellen geen tijd voor, want juist dezelfde engel die in hoofdstuk twaalf beide handen naar de hemel opheft, hief in Openbaring tien één hand naar de hemel op en zwoer dat er geen tijd meer zou zijn. Die uitspraak in 1844 betekent dat de drie profetische perioden in Daniël twaalf

symbolische perioden zijn die niet bedoeld zijn om tijd voor te stellen.

Daarom, wanneer de middelste symbolische profetische periode in Daniël twaalf een tweevoudige periode is die begint met dertig jaar, juist in het hoofdstuk waarin Michaël opstaat, dan weet u dat de tweevoudige periode die met dertig jaar begint de volmaakte vervulling is van Abrams alfa-profetie. De omega van de tijdsprofetie, die de verbondsgeschiedenis doet aanvangen in termen van een uitverkoren volk, bereikt haar volmaakte vervulling in hetzelfde hoofdstuk, dat het hoogtepunt vormt van Daniëls getuigenis aangaande wat Gods volk in de laatste dagen zal overkomen.

In de tijd van het einde wordt het boek Daniël ontzegeld, en het voortgebrachte licht verzegelt Gods volk. In de tijd van het einde wordt het boek Daniël ontzegeld, en het voortgebrachte licht wordt voorgesteld door drie profetische perioden binnen het laatste hoofdstuk van Daniël. Dat hoofdstuk is de omega van de drie hoofdstukken die het Hiddekel-visioen vormen, en het Hiddekel-visioen is de omega van de drie hoofdstukken die de alfa vertegenwoordigen van de riviergezichten van Daniël. De rivieren die in Eden begonnen, kwamen uiteindelijk bij Daniël uit, en vervolgens bracht Gods profetische Woord hen tot de Milleritische beweging van de eerste en de tweede engel, de alfa-beweging van de twee bewegingen van de drie engelen. De 1290 jaren van vers elf zijn de omega van de profetie van 430 jaar van Abram en Paulus.

Voordat wij verdergaan in Daniël twaalf en de verbinding daarvan met Abrams profetie, is het goed in gedachten te houden wie Paulus was. Paulus was niet alleen de apostel der heidenen, maar even belangrijk is dat hij zijn boodschap uiteenzette door middel van Gods profetisch Woord. Nog belangrijker is dat Paulus een bedelingsprofeet was. Een bedelingsprofeet is een profeet die wordt verwekt om Gods volk van de ene bedeling naar de andere te leiden, zoals Mozes: van altaardienst naar heiligdomsdienst; Johannes de Doper: van het aardse heiligdom naar het hemelse Heiligdom. Paulus heeft, verreweg meer dan alle andere Bijbelschrijvers samen, meer gegevens en regels opgetekend over de toepassing van het letterlijke op het geestelijke. Hij werd verwekt om de overgang van het letterlijke naar het geestelijke te verklaren in de context van Gods verbondsvolk.

Paulus is de verbindende schakel tussen de verbondsbeloften van Abrahams uitverkoren volk, toen dat uitverkoren volk van letterlijk tot geestelijk overging. Indien u niet gegrond bent in de rol van wie Paulus was in de verbondsgeschiedenis, zult u mogelijk niet inzien hoe goddelijk passend het is dat de eerste profetie betreffende Gods verbondsvolk een tweevoudige tijdsprofetie is die met een periode van 30 jaar begint. Eén profetie, ingesteld door de vader van het uitverkoren volk; en wanneer zij overgaan tot een geestelijk uitverkoren volk, werd een bedelingsprofeet verwekt om die overgang aan te wijzen en te verklaren, en tevens om Abrams tijdsprofetie te bekrachtigen met een tweede getuige uit het Nieuwe Testament, in overeenstemming met de eerste getuige uit het Oude Testament. Abram aan het begin, vervolgens Paulus aan het einde, typeren de betekenis van de 1290 van de laatste dagen.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.

„Zacharia's visioen van Jozua en de Engel is met bijzondere kracht van toepassing op de ervaring van Gods volk in de slotscènes van de grote verzoendag. De overblijfselgemeente zal

dan in grote beproeving en benauwdheid worden gebracht. Zij die de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren, zullen de gramschap van de draak en zijn heerscharen gevoelen. Satan rekent de wereld tot zijn onderdanen; hij heeft zelfs de heerschappij verkregen over velen die zich als christenen belijden. Maar hier is een kleine schare die zich tegen zijn opperheerschappij verzet. Indien hij hen van de aarde zou kunnen wegvagen, zou zijn triomf volkomen zijn. Gelijk hij de heidense volken ertoe beïnvloedde Israël te verdelgen, zo zal hij in de nabije toekomst de goddeloze machten der aarde opwekken om het volk van God te verdelgen. Van de mensen zal worden geëist dat zij gehoorzaamheid betonen aan menselijke verordeningen, in overtreding van de goddelijke wet."

Zij die God trouw zijn, zullen worden bedreigd, aangeklaagd, in de ban gedaan. Zij zullen „overgeleverd worden zelfs door ouders en broeders en bloedverwanten en vrienden”, tot in de dood. Lukas 21:16. Hun enige hoop is in de barmhartigheid van God; hun enige verdediging zal het gebed zijn. Zoals Jozua voor de Engel pleitte, zo zal de overblijfselkerk, met verbrokenheid van hart en onwankelbaar geloof, smeken om vergiffenis en verlossing door Jezus, hun Voorspraak. Zij zijn zich ten volle bewust van de zondigheid van hun leven, zij zien hun zwakheid en onwaardigheid; en zij staan gereed te wanhopen.

„De verzoeker staat gereed om hen aan te klagen, zoals hij gereedstond om Jozua te weerstaan. Hij wijst op hun vuile klederen, hun gebrekkige karakter. Hij stelt hun zwakheid en dwaasheid voor ogen, hun zonden van ondankbaarheid, hun ongelijkvormigheid aan Christus, waardoor zij hun Verlosser hebben onteerd. Hij tracht hun schrik aan te jagen met de gedachte dat hun toestand hopeloos is, dat de smet van hun verontreiniging nooit zal worden afgewassen. Hij hoopt zo hun geloof te vernietigen, opdat zij aan zijn verzoeken zullen toegeven en zich van hun trouw aan God zullen afwenden.

„Satan heeft nauwkeurige kennis van de zonden waartoe hij Gods volk heeft verleid, en hij brengt zijn beschuldigingen tegen hen naar voren door te verklaren dat zij door hun zonden de goddelijke bescherming hebben verbeurd, en door te beweren dat hij het recht heeft hen te vernietigen. Hij verklaart dat zij evenzeer als hijzelf verdienen van de gunst van God te worden uitgesloten. ‘Zijn dit,’ zegt hij, ‘de mensen die mijn plaats in de hemel moeten innemen, en de plaats van de engelen die zich met mij verenigden? Belijden zij de wet van God te gehoorzamen; maar hebben zij haar voorschriften onderhouden? Zijn zij niet meer liefhebbers van zichzelf geweest dan liefhebbers van God? Hebben zij niet hun eigen belangen boven Zijn dienst gesteld? Hebben zij de dingen van de wereld niet liefgehad? Zie op de zonden die hun leven hebben gekenmerkt. Aanschouw hun zelfzucht, hun boosaardigheid, hun haat jegens elkander. Zal God mij en mijn engelen uit Zijn tegenwoordigheid verbannen, en toch hen belonen die zich aan dezelfde zonden schuldig hebben gemaakt? Gij kunt dit niet doen, o Heere, naar recht. De gerechtigheid eist dat het vonnis tegen hen wordt uitgesproken.’”

„Maar hoewel de volgelingen van Christus gezondigd hebben, hebben zij zich niet overgegeven om door de satanische machten beheerst te worden. Zij hebben berouw gehad over hun zonden en hebben de Heer gezocht in nederigheid en verbrijzeling van hart, en de goddelijke Voorspraak pleit voor hen. Hij Die het meest door hun ondankbaarheid is gekrenkt, Die hun zonde kent en ook hun berouw, verklaart: ‘De HEERE bestraffe u, o satan. Ik heb

Mijn leven gegeven voor deze zielen. Zij zijn gegript in de handpalmen van Mijn handen. Zij mogen onvolkomenheden van karakter hebben; zij kunnen in hun pogingen gefaald hebben; maar zij hebben berouw gehad, en Ik heb hun vergeven en hen aangenomen.”

„De aanvallen van Satan zijn hevig, zijn misleidingen zijn subtiel; maar het oog van de Heer rust op Zijn volk. Hun verdrukking is groot, de vlammen van de oven schijnen hen op het punt te staan te verteren; maar Jezus zal hen doen voortkomen als goud dat in het vuur beproefd is. Hun aardsgezindheid zal worden weggenomen, opdat door hen het beeld van Christus volkomen geopenbaard moge worden.

„Soms kan het schijnen alsof de Heere de gevaren van Zijn gemeente en het onrecht dat haar door haar vijanden is aangedaan, heeft vergeten. Maar God heeft niet vergeten. Niets in deze wereld is het hart van God zo dierbaar als Zijn gemeente. Het is niet Zijn wil dat werelds beleid haar staat van dienst bederft. Hij laat Zijn volk niet overwinnen door de verzoeken van Satan. Hij zal hen straffen die Hem onjuist voorstellen, maar Hij zal genadig zijn jegens allen die oprecht berouw hebben. Aan hen die Hem aanroepen om kracht tot de ontwikkeling van een christelijk karakter, zal Hij alle nodige hulp schenken.

“In de tijd van het einde zal het volk van God zuchten en weklagen over de gruwelen die in het land worden bedreven. Met tranen zullen zij de goddelozen waarschuwen voor het gevaar waarin zij verkeren doordat zij de goddelijke wet met voeten treden, en met onuitsprekelijk verdriet zullen zij zich in boetvaardigheid voor de Heere verootmoedigen. De goddelozen zullen hun droefheid bespotten en hun ernstige oproepen belachelijk maken. Maar de smart en verootmoediging van Gods volk zijn een onmiskenbaar bewijs dat zij de kracht en adel van karakter herwinnen die zij als gevolg van de zonde verloren hebben. Het is omdat zij nader tot Christus komen, omdat hun ogen gericht zijn op Zijn volmaakte reinheid, dat zij de buitengewone zondigheid van de zonde zo helder onderscheiden. Zachtmoedigheid en nederigheid zijn de voorwaarden voor voorspoed en overwinning. Een kroon der heerlijkheid wacht hen die zich buigen aan de voet van het kruis.

Gods getrouwen, die bidden, zijn als het ware met Hem ingesloten. Zijzelf weten niet hoe veilig zij beschut worden. Door Satan voortgedreven, trachten de heersers van deze wereld hen te vernietigen; maar indien de ogen van Gods kinderen geopend konden worden, zoals de ogen van Elísa's knecht te Dothan geopend werden, dan zouden zij engelen Gods rondom zich gelegd zien, die de legerscharen der duisternis in bedwang houden.

“Terwijl het volk van God zijn zielen voor Hem verootmoedigt en pleit om reinheid van hart, wordt het bevel gegeven: ‘Doe de vuile klederen weg’; en de bemoedigende woorden worden gesproken: ‘Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aantrekken.’ Zacharia 3:4. Het vlekkeloze kleed van Christus' gerechtigheid wordt gelegd op de beproefde, verzochte, trouwe kinderen van God. Het verachte overblijfsel wordt bekleed met heerlijke gewaden, om nooit meer door de verdorvenheden van de wereld beveeld te worden. Hun namen blijven behouden in het boek des levens van het Lam, opgetekend onder de getrouwen van alle eeuwen. Zij hebben weerstand geboden aan de listen van de verleider; zij zijn door het gebrul van de draak niet van hun trouw afgebracht. Nu zijn zij voor eeuwig beveiligd tegen de aanslagen van de verzoeker. Hun zonden worden overgedragen aan de

veroorzaker van de zonde. Een ‘reine hoed’ wordt op hun hoofd gezet.”

„Terwijl Satan zijn beschuldigingen heeft aangedrongen, zijn heilige engelen, ongezien, heen en weer gegaan en hebben zij op de getrouwen het zegel van de levende God aangebracht. Dezen zijn het die met het Lam op de berg Sion staan en de naam van de Vader op hun voorhoofd geschreven hebben. Zij zingen het nieuwe lied voor de troon, dat lied dat niemand kan leren dan de honderd vierenveertigduizend, die van de aarde verlost zijn. ‘Dezen zijn het die het Lam volgen waarheen Het ook gaat. Dezen zijn uit de mensen verlost, als eerstelingen voor God en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden; want zij zijn zonder smet voor de troon van God.’ Openbaring 14:4, 5.

„Nu is de volledige vervulling bereikt van de woorden van de Engel: ‘Hoor nu toch, Jozua, hogepriester, gij en uw metgezellen die vóór u zitten; want zij zijn mannen tot een teken; want zie, Ik zal Mijn Knecht, de Spruit, doen komen.’ Zacharia 3:8. Christus wordt geopenbaard als de Verlosser en Bevrijder van Zijn volk. Nu zijn de overgeblevenen inderdaad ‘mannen tot een teken’, daar de tranen en vernedering van hun pelgrimstocht plaatsmaken voor vreugde en eer in de tegenwoordigheid van God en het Lam. ‘Te dien dage zal de Spruit des HEEREN tot sieraad en tot heerlijkheid zijn, en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot luister voor hen die van Israël ontkomen zijn. En het zal geschieden, dat hij die in Sion is overgebleven en hij die in Jeruzalem is achtergelaten, heilig zal genoemd worden, ieder die in Jeruzalem ten leven opgeschreven is.’ Jesaja 4:2, 3.” Profeten en Koningen 587–592.